Křesťan a Pavlíček a dnes prázdninová příloha s kreslenými příhodami Hrubého, Merty, Prokopa, Andršta a saxofonisty Joe Kučery. Což je dost na založení čtenářského klubu nebo party, která chce usilovat o velké vontství. Píše Foglar, kreslí a na banjo hraje Marko Čermák. Dočteme si to jindy, teď pro ty, co na koncertě nebyli: Jan Hrubý oslavil předčasně své prosincové sedmdesátiny natřikrát, nejprve s dcerou Andreou na flétnu a Seanem Barrym na harfu, pak s Vladimírem Mertou na kytaru a Ondřejem Fenclem na klávesy, nakonec s Michalem Prokopem a Lubošem Andrštem na kytary a Joe Kučerou na saxofon. Několik poznámek: Sean umí tak krásně česky, že by se od něj mohl učit leckterý Moravák, Lubošovi Andrštovi je sedmdesát taky = dokonce před několika dny, Merta a Prokop si to odbyli před dvěma lety a Joe Kučera měl začátkem prázdnin pětasedmdesát. A pořád jim to pálí a pořád Zelená ještěrka a Galina, Galina, Galina a Bitva o Karlův most a Hoochie Coochie Man a člověk nemůže nic jiného, než přát jim všem nadlouho pevné zdraví.

Skotští Breabach byli dokonalí, jen bychom mohli příště pro kapely, které se představují i s místy narození a bydlišti svých členů, roztáhnout nad pódiem promítací plátno a na velké mapě malého Skotska ukazovat, kdo Skotové jsou a odkud přicházejí. Představování s údaji, kdo odkud přichází, používaly kdysi Buty, které žertovně tvrdily, že jsou tu z Rumunska, tu z Jugoslávie, tu z jiné bývalé komunistické země. Nakonec udělal Richard Kroczek přes celé podium hvězdu. To bylo ovšem v dobách, kdy Radek Pastrňák neměl hlavu velikosti tykve. Martin Kraus při představování Krausberry zase nezapomene, že bubeník Jiří Zelenka je z Milevska. Ale Breabach se mi opravdu líbili.

Stejně tak Žamboši. A speciální dík za závěrečné písňové poděkování Václavu Havlovi. To už se zase začíná cenit. Stejně jako navrácení We shall overcome do repertoáru. A nebuďme přehnaně kritičtí. Když Honza Žamboch řekl, že Havel měl spoustu chyb, nejspíš si ho spletl s Miki Volkem: „Kdybych neměl fůru chyb, byl bych na tom dávno líp.“ Hudba Mareš, text Štaidl = tohle přece Havel nikdy nezpíval. Ten si maximálně bručel s Hutkou „Krásný je vzduch, krásnější je moře.“

Boubacaru Traoré je ještě o rok víc než Joe Kučerovi. Platí pro něj vše co pro klub rychlých strun Hrubého, Merty, Prokopa a Andršta. Pro nedostatek místa jen kontrolní otázka: všimli jste si, jak se bílý harmonikář Vincent Bucher pokaždé blížil k mikrofonu? Bylo v tom něco posvátného a magického a napsal bych o tom víc, ale v hlavě se mi uhnízdila píseň skupiny Jananas o tom, jak básník Antonín Sova přijde na narozeninový večírek, prudí tam neúnavnou recitací svých veršů a není možné ho odtud vyhodit. Takže jen „Krásný je vzduch, krásnější je moře“ v podání Boubacara Traorého (Mali je stejně jako Česká republika vnitrozemský stát) a „We shall overcome“ s Traorém, valašskou i skotskou úderkou, klubem rychlých strun a Klapzubáky dohromady. Píše Štaidl, kreslí Saudek. 2:06.

Úkol na zítřek: Vždy jednou za měsíc zní v Červeném dolíku folková Píseň úplňku beze slov, kterou bez nároku na honorář zpívají brumendo hoši od Bobří řeky. Vypište prosím jejich plnou a už asi sedmdesát let neměnnou sestavu…

Milan Zeibert

FOLKOVÉ PRÁZDNINY - NÁMĚŠŤ NAD OSLAVOU 2018

"PLÁTĚK"

7
3. srpna 2018

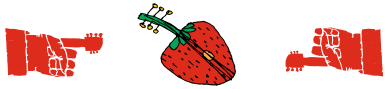

Pátek 3. 8.

Vzpomeňme si
(17,30 hod.)

Szidi Tobias & band:
Sedmoláska
(Slovensko)

Perkuse a hlasy nad Oslavou

Interference (Irsko)

Noční koncert
Stará tkalcovna,
30 minut po skončení večerního koncertu
Pátí na světě

Sobota 4. 8.

Zahradní odpoledne
v zámeckém parku
(od 14 hod.)

Monsieur Doumani (Kypr)

Divadlo Facka: Abrakadabra (od 14.30 hod.)

Interference (Irsko)

Buttonky (14.30 - 15.30 hod.)

Dílna pískohraní (14.30 - 16.30 hod.)

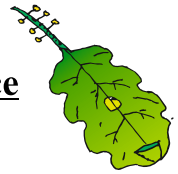

O paměti vážně i lehce
(17,30 hod.)

Zvíře jménem podzim

Monsieur Doumani (Kypr)

BandAdriatica (Itálie)

Buttonky - jednoduchá a rychlá výroba broží, knoflíků, gumiček do vlasů, prstýnků či náušnic ze zbytků látek. Pokud máte nepotřebné odstřižky, můžete si je vzít s sebou a vdechnout jim tak nový život.

Pískohraní - jednoduchá výtvarná kreativní technika, při které se samolepící obrázky, především dětských motivů (zvířatek a mandal), postupně dle vyražených linií odlupují, přičemž zůstane lepící plocha, která se vysypává barevnými písky.

SKUPINA ČEZ
GENERÁLNÍ PARTNER

Oranžová scéna
Bílý stan v zámeckém parku, od pondělí do pátku vždy o přestávkách na hlavní hudební scéně

Pátek 3. 8.
Divadlo Hysterie: Námořnická pohádka
Námořnická pohádka je příběh dvou bratrů, kteří se spolu vypraví na moře hledat poklad. Nebudou chybět vlny, piráti ani mořské panny.

Lada Šimíčková a kapela
Básnířka a vypravěčka písňových příběhů Lada Šimíčková vystupuje na pódiích od roku 2007 se svým dvorním zhudebňovatelem Ivo Cicvárkem. Doprovod klavíru a kytary byl na jejich deskách Hotel v tiché ulici a Soukromé písně vždy doplněn studiovou kapelou. Nedávno rozšířili kapelní zvuk také na živá vystoupení - ke klavíru a kytaře se logicky připojil kontrabas (Milan Pink) a bicí (alternace Ester Švábková / Jiří Bařina).

FOLKOVÉ PRÁZDNINY NÁMĚŠŤ NAD OSLAVOU

Zcestná úvaha o paměti

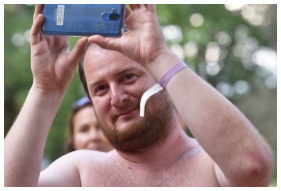

Tématem letošních folkovek je paměť. Je to téma třeskuté, alespoň ta moje mi dává někdy pěkně zabrat. Stále mi vrtalo hlavou, jestli ten večer osmaosmdesátého roku, kdy do nás Tony Trischka sypal své banjové runy zvýšenou rychlostí, protože se těšil do zákulisí, až si pustí tu úžasně vypadající LP desku s letícím Arturem Ropotámem na obalu, byl tím samým večerem, kdy Bulat Okudžava vyjádřil svou touhu po obilnině, hojně pěstované na americkém středozápadě (v SSSR se tenkrát pěstovala kukuřice jako telegrafní sloupy - ne tak vysoká, ale tak hustě). No a do toho všeho si na pódium nastoupí, jako by se nechumelilo (kterýžto způsob počasí by se k oslavě narozenin Honzy Hrubého hodil daleko lépe, než vzpomínka na Saharu), Vladimír Merta. A já si s hrůzou uvědomím, že jsem ho viděl na stejném pódiu a ze stejného úhlu jako Tonyho a Bulata. Opravdu se to všechno odehrálo v jednom jediném večeru? Vím, že tenkrát hrál Harmonii, a že to bylo takové to vystoupení, po kterém si člověk musí říci: „Fakt mi nevadí, jak tady žijeme? Fakt se s tím nedá nic dělat?" Nutno podotknout, že Vladimír v té době nebyl ten bodře působící strejda, byl to hrdý čtyřicátník, kterému z očí sálal vzdor. Ostatně, jak říká úryvek písně, kterou tehdy také zazpíval: „Olivovníky dáváme šťávu, jen když nás drtí". Měl jsem tehdy fotoaparát a poctivě jsem všechno fotil. Mohl bych svou paměť osvěžit, kdo a kdy tam na tom pódiu tenkrát stál či seděl. Bohužel jsem po skončení jednoho z koncertů neodolal pokušení vyfotit si skříňovou Avii, ze které vystupovalo cca 47 příslušníků VB. Jeden z jejich velitelů mě zmerčil a vytáhl mi z mého Zenita na denní (vlastně noční) světlo film (pro mladší ročníky - to byla taková dlouhá, srolovaná obdoba paměťové karty), takže hmatatelná část vzpomínek byla fuč. Tak nezbývá, než si vytvořit vzpomínky nové, čerstvější. Ty staré ale mají výdrž a někdy se vrací v nečekaných souvislostech.

Carlos

After Midnight 2018/7

Já si ještě vzpomínám, jak nám na Koleji Yesterday dělal Mikuláš Bek poslechovou diskotéku. Určitě pouštěl Plastiky a taky Jasnou páku. Bylo to tehdy, když s ní začaly zpívat ty tři holky. Mikulášovi se to děsně nelíbilo a o kapele prohlásil, že se zbláznila. To byl ovšem názor studenta hudební vědy.

A nyní už odpověď ze včerejška: mužský pěvecký sbor Klapzuba Eleven nahrával ve složení Honza, Franta, Jura, Josífek, Tonda, Karlík, Slávek a náhradník princ Waleský. Byl to trochu chyták, protože lidová (folková) kopaná se obvykle hraje v jedenácti. Součástí sbormistrovské geniality starého Klapzuby ovšem bylo, že jeho hoši dokázali přezpívat celou Evropu jen v sedmi.

Pokud jste si toho ještě nevšimli, stali jsme se součástí nekonečného seriálu z historie československého folku, rocku & jazzu. Je to vlastně komiks a během letošního festivalu jsme si prolistovali hned tři nové díly: v pondělí vyšel Hammel, o den později dvojčíslo

příběhu jako takovém. Je to inspirující příběh bojovníka, který se nevzdal a navzdory osudu žil život naplno. Jeden z nejsilnějších lidí, jaké jsem kdy potkala. Byla pro mě čest nazývat ho mým přítelem. Pořád se mi moc stýská…

Jan Vondrušová

ROSTISLAV POSPÍŠIL

KRAJINY OKOLO NÁMĚŠTĚ NAD OSLAVOU

(DEVĚT ŽÁNROVÝCH OBRÁZKŮ)

VÝSTAVNÍ PROSTOR „STODOLA" V AREÁLU GALERIE 12 NÁMĚŠŤ NAD OSLAVOU

OTEVŘENO 28. 7 - 4. 8. 2018 10 - 17 HODIN

jsem málem spadla z jeviště. Teď si už užívám roli koordinátorky a nadšené hostitelky.

Zkusila bys prosím čtenářům stručně vysvětlit, co znamená hudební žánr world music, ve kterém jste společně s Marianem Friedlem získali cenu Anděl 2017 za projekt Beránci a Vlci?

S názvem tohoto žánru je to trošku komplikované. Měla by to být hudba, která se neomezuje pouze na lokální hudební styl, ale čerpá právě ze světa. Ve své podstatě sem zařazujeme vlastně vše, co není žánrově jednobarevné a neumíme to zařadit :-)

V čem Ti přijdou Folkovky zajímavé?

V atmosféře, která je mnoho let stabilně úžasná. Vidím na Michalovi Schmidtovi, že krom dramaturgické pestrosti a snahy publikum také vzdělávat, klade důraz i na to, aby v týmu organizátorů i mezi účinkujícími byli fajn lidi. Pro mě je to svátek hudební i lidský.

S jakým projektem přijedeš letos? Můžeš nám ho v krátkosti představit?

Letos máme úplný originál. Nezaměřili jsme se na jeden nástroj, ale na souzvuk nástrojů - lidského hlasu a perkusí. Možná i z nedostatku odvahy pozvat pouze perkusisty vznikl nápad pozvat takové, kteří jsou sami originál a k tomu spolupracují s výjimečnými zpěvačkami. Jde nám opět o přesah stylů a kultur, ale především o setkání výjimečných lidí u nás na festivale a zcela originální zvuk, který vznikne speciálně pro naše jeviště.

Tento koncert uslyšíte právě dnes na hlavní scéně...

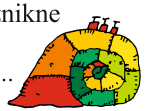

Na dnešní scéně...

Szidi Tobias & band - Sedmoláska

Slovenská šansoniérka s pověstí vichřice

Slovenskou šansoniérku s poezií odkoukanou od života známe z Folkovek dobře, tak jen pro připomenutí: herečka bratislavského Divadla Astorka Korzo 90 a zpěvačka se sugestivním zakouřeným hlasem dokazuje, co všechno pro ni představuje dušezpytný šanson: vyznání, terapii na smutek i radost z obyčejnosti a poezii odkoukanou od života; slova, do kterých se s každým poslechem máte víc a víc chuť stoulit. A když jí scházejí, což se stane každému ve chvíli potřeby zpívat o sobě, zastoupí ji manžel Peter Lipovský, který už od roku 2015 bohužel není mezi námi. Ale jako by pořád byl... „Já nemám črty dám a ladnosť laní, / nežobrem maškrty z ich vlhkých dlaní, / mám povesť vichrice z dunajských taní / a reč tak rovnú jak baníci z baní," zpívá Szidi Tobias v písničce Autoportrét na albu Jolanka. Do šansonových skladeb pak otiskl stopy slovenské a maďarské lidové hudby skladatel Milan Vyskočko Vyskočáni. „Tak přesvědčivou "rodilou mluvčí" českého šansonu v její generaci nemáme," napsal kdysi novinář Ondřej Bezr a to, jak skvělou kapelu vedle sebe zpěvačka má, vypovídá loňské kompilační dvojalbum Sedmoláska, zahrnující její nejznámější skladby v koncertních verzích a nových úpravách: „Vzniklo aj preto, aby ste počuli, ako chalani spolu naozaj výborne hrajú. Ďakujem im za to. Výber piesní prešiel hustým sitom, ale rýchlo sme sa dohodli na konečnej zostave. Mnohé piesne sú po rokoch iné, vyzretejšie. Alebo sme vyzretejší my. Viete, čo je najlepšie? To, že sa nám stále chce. Hrať, spievať, koncertovať."

Když sedmdesátky hrají…..

….tak je celý náměšťský park na nohou. Je jim dohromady 212 let. Michal Prokop je nejstarší (72), letošní oslavenci Luboš Andršt (70) a Honza Hrubý, který veřejně slíbil, že kamarády nasere a tu sedmdesátku dožije. A byl to nářez. Tak kluci, ať vám to takhle hraje aspoň do stovky, my se budeme těšit.

Trepol

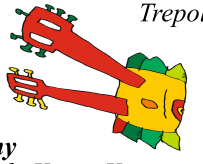

Kořeny

Byl tady Kunta Kinte a vyprávěl. Pod obřadními kaštany naše folková vesnička nábožně naslouchala příběhům svého kmene. V naléhavých rytmech a tklivém kvílení harmoniky bylo všechno, prostě všechno. Pokud jste četli nebo viděli Kořeny, pak víte své. Ale neodcházeli jsme smutní, závěrečné dožínky po sklizni bavlny, to byla jedna velká radost. A ještě se mi vybavil koncert Vlasty Průchové před léty v Jízdárně. K mikrofonu došla o holi, tu pak fakt už nepotřebovala. První tóny … a tělo bylo znovu mladé, stejně jako duše v něm. Díky Kunto, pardon, pane Kar-Kare!

Ivana

Ze zkoušky muzikantů z projektu Perkuse a hlasy nad Oslavou...

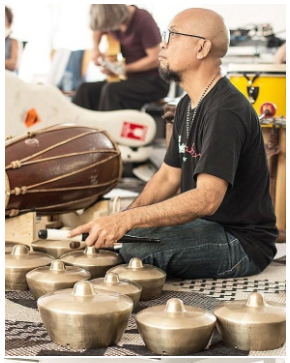

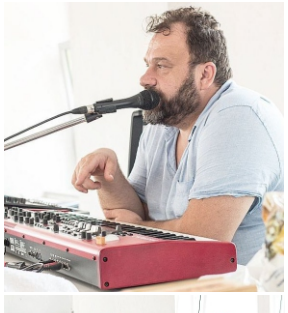

Perkuse a hlasy nad Oslavou

Koncert tří perkusových osobností a tří jedinečných zpěvaček

Jako bychom se vraceli na samý počátek hudby, kdy lidé jenom zpívali, k tomu tleskali nebo něčím o něco tloukli. O rytmu už také něco tušili: stačilo si sáhnout na srdce. Ačkoliv později zjistili jak zní, když se fouká do duté kosti, a postupně začali vyrábět melodické nástroje, kombinace perkusí a hlasů zůstává v hudbě dodnes nejpoužívanější. V Africe tedy rozhodně. Odtud je to do Náměště sice pěkný kus cesty, ale to z indonéských ostrovů také, o Brazílii nemluvě. Pocházejí odsud letošní protagonisté projektu Perkuse a hlasy, i když záminku pozvat je, získala houslistka Jitka Šuranská nedaleko – v Budapešti: „Zamilovala jsem se do hry perkusisty Kornéla Horvátha a nápad byl na světě."

Všichni, kteří na Jitčino pozvání kývli, se na několik dnů nastěhují do Náměště a po té, co se domluví, co by chtěli na festivalu společně zahrát, začnou usilovně vymýšlet, zkoušet a navzájem vstřebávat kulturně naprosto odlišné inspirace. Setkání se na Folkovkách vzdalují běžným rezidenčním projektům díky pracovní atmosféře, která, jak z minula dobře víme, se blíží spíš přátelskému hudebnímu dialogu, jehož pointou nebývají koncerty nalajnované od začátku do konce, ale vystoupení, kdy má posluchač okamžitě pocit, že tu jde o něco víc.

A o kom je tedy řeč? Perkusistu Horvátha doprovodí hlas z Folkovek dobře známé maďarské zpěvačky Irén Lovász, slavného rytmického kouzelníka Adriano Adewaleho švédská jazzová zpěvačka Emilia Mårtensson a mistr gamelanu I Made Subandi z Bali se spolehne na Moniku Akihary, v podstatě hlasovou umělkyni, zpívající v jazyku haruku, rodné řeči svého otce pocházejícího z Moluckých ostrovů. Přidají se k nim i další členové jejich skupin Groove & Voice, Boi Akih a Elida Trio, které do jedné samostatně vystoupili také na nočních koncertech, a samozřejmě Jitka Šuranská.

Jak to dopadne, nikdo neví, ani muzikanti, nejspíš ale jako vždycky: z té hudby bude čišet radost z toho, že se mohli v Náměšti potkat. „Lidé ze sebe přece odpradávna dostávali bolest a starosti zpíváním, posilovali s ním své radosti a naplno si užívali oslav," tvrdí Irén Lovász.

FOLKOVÉ PRÁZDNINY NÁMĚŠŤ NAD OSLAVOU

Rozhovor s Jitkou Šuranskou

Jak jsi se dostala k hudbě?

Muselo to být přes folklor. Ten byl u nás v Kudlovicích vždy živý. Sama jsem pak prý přišla s nápadem, že budu hrát na housle a od počátečního boje se to vyklubalo k dnešní radosti.

Na čem aktuálně pracuješ?

Toto léto vystoupíme několikrát s našimi Beránky a vlky, kteří zazněli poprvé živě vloni na Folkových prázdninách. Takže jsem jela zpívat do Kudlovic za ženským sborem, pokračuje moje spolupráce v triu s Marianem Friedlem a Martinem Krajíčkem a moc mě baví i nové duo s Petrem Uvirou. Na Folkových prázdninách jsme už zahráli pondělní noční koncert v kapli, přijel i náš speciální host - hobojistka Alžběta Jamborová.

Vzpomínáš si na nějakou nezapomenutelnou událost z tvých koncertů, případně nějaký zajímavý příběh z Folkovek?

Můj nezapomenutelný příběh z Folkových prázdnin denně žiju. Všechny ty roky, co na Folkovky jezdím, jsem si myslela, že tady potkám svého muže - samozřejmě muzikanta. Skvělého muže nakonec díky Folkovkám skutečně mám. A muzikanta už nechci :-)

Jsi jednou z hlavních tváří Folkových prázdnin, jak se stalo, že jsi začala spoluvytvářet dramaturgii festivalových projektů?

Folkové prázdniny byly od začátku moje místo, prostě mi tady bylo vždycky dobře. A to podstatné je, že si pocitově i názorově sedíme s ředitelem festivalu Michalem Schmidtem. Jeho nabídku - vytvořit společně úplně novou hudební formu na hlavní scéně - jsem nemohla odmítnout.

Jak vzniká takový specifický hudební projekt?

Intuitivně. Musí přijít nápad a pak záleží na tom, jestli se nadchnou interpreti, které oslovíme. Na začátku to musely být zpěvačky, protože jsem poprvé chtěla být sama interpretkou a celé to kontrolovat zevnitř. To se sice povedlo, ale vyčerpáním už pozitivní či negativní. Perfekcionismus by také mohl vysvětlovat fakt, že druhé album Interference, The Sweet Spot, vznikalo sedm let. Dovolím si zde citovat Glena Hansarda, který byl velkým O'Farrellovým obdivovatelem a blízkým přítelem: „Já k písničkám přistupuji tak, že je hraji na koncertech a učím se z reakce publika, ale Ferg si počkal, vybrousil skladbu do nejmenších detailů, pustil ji do světa až když si byl naprosto jistý, a když ji pak poprvé zahrál naživo, byl to mistrovský kousek."

Proč byste si měli Interference poslechnout? Protože každý ve svém životě potřebujeme někoho, kdo nás inspiruje. Někoho, kdo nás donutí se na chvíli zastavit a zamyslet se. Nejde jen o to, že tyhle texty vás dostanou, ale z hudebního hlediska jde o spojení talentovaných muzikantů, mezi kterými panuje neuvěřitelné souznění a to, co vzniká, by se dalo nazvat kouzelným.

Fergus zemřel nečekaně 2. února 2016. Byla to velká rána, ale všichni, kteří ho milovali ví, že jeho odkaz žije dál v jeho písních a životním

Vzpomínka na Ferguse

V následujícím článku vám představím umělce, který je pro mě velkým vzorem a myslím si, že nejen jeho hudba stojí za to, ale i životní příběh. Fergus O'Farrell byl výraznou osobností irské hudební scény, talentovaným výtvarníkem, zpěvákem s nezaměnitelným hlasem, zakladatel kultovní irské kapely Interference.

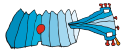

Od dětství trpěl svalovou dystrofií, která ho v průběhu let upoutala na invalidní vozík a postupně ho připravila o schopnost hrát na kytaru a na klavír. Zůstal mu jen hlas, o kterém by se dalo říct, že to byl jeho největší dar. Tvorbu Interference jsem si zamilovala na první poslech. A čím mě jejich hudba zaujala? Silnými, až filozofickými texty, u kterých musíte přemýšlet a soustředit se na ně. Fergusův hlas vás okamžitě chytí za srdce a když si uvědomíte jeho zdravotní stav, o to víc vás to, co slyšíte, nepřestane překvapovat. Fergus byl perfekcionista ve všem, co dělal, ať už se jednalo o hudbu či obrazy. Malování se

postupně stalo velmi důležitou součástí jeho života, skoro bychom řekli nezbytnou. Každý potřebujeme něco, čím ventilujeme své pocity, ať

Hnízdo múz

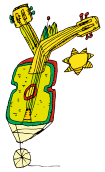

Sobota 4. 8.

9:00 Pohádky z půdy
9:30 - 10:00 Ranní jóga - Pozdrav Slunci
9:30 - 12:30 Pletení košíků z pedigu
9:30 - 13:00 Grafická dílna - tisk z hloubky, lept
9:30 - 13:30 Ateliér plenérové a figurální kresby a malby
10:00 - 11:30 Přátelské náramky
10:00 - 12:00 Milonga
10:00 - 12:00 Skleněné vinuté perly - šperkařská technika
10:00 - 12:00 Enkaustika
10:00 - 13:00 Smalty na vařič
10:00 - 13:00 Hrajeme si s dětmi - zpívající zvířátka
10:00 - 13:00 Kytičkování
10:00 - 14:00 Graffiti - legálně do zákulisí ilegálního
10:00 - 14:00 Keramika - točení na kruhu a drátování
10:30 - 12:00 Strach z veřejného vystupovani, co s ním…?
10:30 - 12:30 Žonglování a kejklování
12:30 - 14:30 Drátkování
12:30 - 14:30 Šperk šitý z korálků
12:30 - 14:30 Přáníčka
12:30 - 14:30 Mölky - zábavná venkovní hra
13:30 - 15:00 Skleněné vinuté perly - šperkařská technika
14:30 - 15:30 Buttonky - v zámeckém parku
14:30 - 16:30 Pískohraní - v zámeckém parku

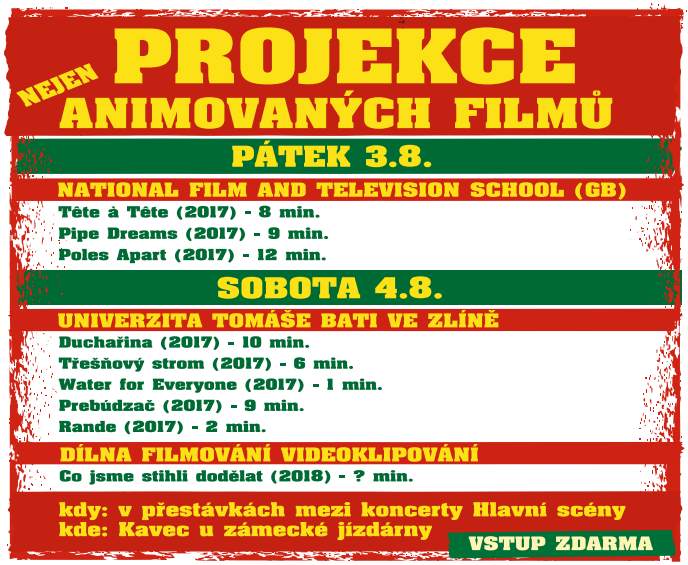

Interference (Irsko)

Vzpomínka na Ferguse O'Farrella v duchu jeho přání co má nastat, kdyby náhodou zemřel: pořádně odvázaná party

Nebylo mu ani padesát, když v únoru 2016 odešel a do vzduchu zavěsil osobní úvahu z písně Gold: „Hell I'm gonna be me. I'm gonna be free."

Jiný by to při tak těžké nemoci dávno vzdal, stáhnul se do ústraní a maloval, v čemž byl ostatně hodně dobrý, kam s tím ale na Ferguse: věčně usměvavý, optimismem naplněný chlapík upoutaný na vozíku dokonale využíval „talentu na život" a koncertování miloval, což si z Folkovek dobře pamatujeme. „Mně se ta hodina a půl vždycky smrskla do minuty a deseti sekund," tvrdíval leader Interference, dublinské kapely, které se nikdy nepodařilo prorazit na světové výsluní, což dodnes nikdo nechápe a Irové už vůbec ne, ačkoliv každý počítal s tím, že s Interference přijdou minimálně další The Frames.

„Byl na invalidním vozíku kvůli svalové dystrofii, to ale nespoutalo jeho hlas. Jednalo se o umělecké dílo samo o sobě, mimořádný nástroj, který měl duši, swingoval, houpal se a jakoukoli píseň přeměnil ve zlato. Přidejte si jemné, vznášející a někdy chvějící se hraní jeho „bratří" v kapele, a jen jste zírali, " napsal ve Fergusově nekrologu Jim Carroll. Kvůli svalové

dystrofii předpokládal, že zemře ve dvaceti, pak ve třiceti ... nakonec si vážil každého roku života, i když se snažil chránit si hlas, což vedlo k tomu, že kapela vystupovala zřídka a jediné album si sama vydala v roce 1995. Hostovali na něm přátelé z nejvěrnějších: Donal Lunny, Liam O´ Maonlaí, Maria McKee, Maria Doyle Kennedy nebo Glen Hansard. Ten Interference vytáhl na velká pódia, píseň Gold použil do filmu Once, a kdykoliv měl čas, přidával se k nim; i na Folkovkách. Za Fergusem s The Frames dorazili natáčet týden před jeho smrtí... „Je to pravý umělec a můj hrdina." vyznal se kdysi Glen.

O vztahu ke své čínské manželce Meng Li uvažoval Fergus jako o řízené jaderné explozi. Lásku k ní zpočátku bral za vzkaz od Boha: když ses musel vzdát hudby, přijmi ode mne Li. Vydrželi

***V informačním centru** v zámeckém parku a ve Staré tkalcovně si můžete zakoupit Katalog Folkových prázdnin, který obsahuje veškeré festivalové dění. Letošní aktuální Katalog stojí 80 Kč, starší ročníky můžete pořídit za 20 Kč.*

V nabídce jsou též hrníčky s festivalovým potiskem za 120 Kč, trička pro děti i dospělé za 110 Kč, resp. 130 Kč a nově i folkovkové pohlednice za 5 Kč.

„Konzervy zážitků"

Na třech místech, a to v Informačním centru na náměstí, ve Staré tkalcovně a v Informačním centru v parku, máte možnost zakoupit dárkové balíčky cédéček nahraných na minulých ročnících Folkovek – 1 ks CD za 20 Kč. Máte tak jedinečnou možnost odvézt si „konzervy zážitků", které si můžete v průběhu roku opakovaně otevírat a konzumovat. A jako bonus k balíčku získáte i CD letošní, nazvané Struny nad Oslavou 2017, tedy nahrané v loňském roce.

***Pro festival**, který se koná už tolik let je téma O paměti naplněno téměř až po okraj. Jakmile jsem letos přijela na Folkovky a potkávala svoje folkovkové přátele, začali jsme společně vzpomínat. Provzpomínali jsme se při nejrůznějších setkáních až do čtvrtečního večera. Na pódium vystoupil s kytarou Vladimír Merta. Pro mě, která jsem začala objevovat svět v krutých sedmdesátých letech, to byl folkový bůh a všechny jeho písničky jsme měli nahrané na magneťácích a poslouchali je ve vytržení stále dokola. Potom přišel život se všemi změnami a jinými preferencemi v hudbě a já jsem Vladimíra Mertu neslyšela skoro čtyřicet let. Až do dnešního večera, kdy jsem se stejným nadšením poslouchala a v mé hlavě se jako zázrakem vybavovali úplně přesně slova a já jsem měla pocit, jako by ta spousta let nebyla. Úžasný pocit zjistit, co krásy mám v hlavě uložené. Takže díky za nezapomenutelný okamžik rozpomínání.*

Johča

spolu dvaadvacet let a jejich lásce podlehl i Bůh: většinu času se Fergus mohl věnovat hudbě. Po zjištění, že už neudrží kytaru, přešel ke klavíru, a když ani to nešlo, jen zpíval a smutek léčil malováním. Krásně o tom vypráví pořad irské stanice RTÉ Radio 1 s názvem A Talent for Life – The Fergus O'Farrell Story. „Ale abych byl naprosto upřímný, kdybych měl možnost vybrat si mezi tím, že budu schopen znovu chodit, a že ztratím svou muzikálnost nebo uměleckou povahu, zvolil bych umění," řekl nikdy se nelitující, hudbě propadlý Fergus.

Loňské koncerty na Fergusovu počest spojené s vydáním druhého alba The Sweet Spot, znovu dohromady spojily hvězdnou sestavu, která se představí i v Náměšti: Paul Tiernan, Maurice Seezer, James O'Leary, John Fitzgerald, Bertrand Galen, Cal McCarthy a Camilla Griehsel Vearncombe. Manželka z Folkovek známého britského písničkáře Blacka (Colin Vearncombe), tragicky nečekaně zesnulého v lednu 2016, zrovna v kostele chystala manželův pohřeb, když dorazila zpráva o Fergusově smrti ...

„Fergusův život se blíží moderní pohádce, skoro nádhernému milostnému příběhu," myslí si režisér Michael McCormack, dokončující o něm dokumentární film Breaking Up.

Takže party s Fergusovými a jinými písničkami. Party na festivalu, na který tak rád a často vzpomínal a považoval za jeden z největších zážitků svého hudebního života.

TANČÍRNA NAD OSLAVOU

Tančíme i v sobotu od 10 - 12 hodin!

Přijďte za námi ještě poslední den do Staré tkalcovny na dobrou kávičku a zatancovat si. Těší se na vás nejen taneční mistři Gábina a Petr Nečasovi.

TANČÍRNA NAD OSLAVOU

Dnešní noční koncert...

Pátí na světě

Folktronika? Dekonstruované country balady? Něco osobního skrze kolektivní vědomí? Něco, co znáte, aniž byste slyšeli? Zabalená zkušenost lidstva?

Víte co, nechme hodnocení Pátých na světě po koncertu.

Rozhodně vás ale čeká neobyčejně zajímavá hudba, o tom žádná.

Existují skupiny snadno zařaditelné, nebo se o to u nich můžeme alespoň pokusit: s výsledkem blížícím se představám hudebníků, aniž by se vás byli nuceni ptát, jestli jste poslouchali je nebo někoho jiného. Případně si seděli na uších. Brněnští Pátí na světě – ne bramboroví, řečeno sportovní terminologií, prostě pátí a myslete si o tom, co chcete – škatulkování vyřešili obecným uvozením ducha písní – o lásce/zradě, radosti z maličkostí, nezadatelném právu na negativní emoce, přiznání k všeobecnosti – a pokud jde o hudbu, raději manifestem, dodatkem ke zvolenému postupu Uniori – hrou s memy – geny žánrů. Nutným citovat: „Vytrhává signifikantní postupy určitého hudebního žánru a staví je v rámci autorské písně do těsného sousedství, tu pouhým střihem, podruhé zas například prolnutím skrze štosování dvou dekonstruovaných stylových klišé. Záměrem je pečlivé odosobnění, vyčištění terénu předtím, než bude vyřčeno něco intimního, možná nepatrně dehonestujícího."

Už je vám vše jasné? Stále ne? Dobře, pokračujme: „Potřebuje-li pak aspirant Uniori hudebně dosáhnout atmosféry tklivé country balady, vezme tři písně Willie Nelsona, poznamená si sled akordů, vyjme z kontextu pasáže, kde se píseň charakteristicky „pohne" a bez transponování tóniny je položí vedle sebe do nového songu. Vznikne-li ve střihu „propadlo", použije znovu nůžky a mezi dva akordy jedné písně vloží po akordu ze zbylých dvou. Tohle mu vystačí na první sloku. V refrénu postupuje podobně, ale tentokrát memeticky dekonstruuje Hanka Williamse například. Takhle pokračuje ad libitum."

Jestli doteď tápete, snad pomohou předcházející hudební působiště aspirantů Uniori, to už byste se chytnout mohli: Sledě živé sledě, Výkřiky břich, Čvachtavý lachtan, Furré. Záruku originality, experimentální nevšednosti, přesahovosti, nezařaditelnosti a především jiskřivých a přitažlivých skladeb pak poskytují: Ivan Palacký, Petr Fučík a Tomáš Doležal. Hudební osobnosti s jasnou motivací: být šťastný do té míry, do jaké nám to bude umožněno.

V recenzi na loňské album Uniori Antonín Kocábek napsal: „Akustický základ s elektronickými samply, rytmy elektrických bicích a zvuky dechového kontroleru nesoupeří, ale prolíná se do zajímavého tvaru, vymykajícího se zaměnitelnosti. Čím se ale písničky z debutové desky opravdu na hony vzdalují šedému průměru, jsou osobní a veškeré schematičnosti vzdálené texty. Okouzlujícím způsobem poetické, ani trochu nudné jinde častou doslovností, ale přesto dávající tušit, jak „odžité" a silné příběhy v jejich pozadí stojí. K diskusi je nicméně smysluplnost přeskakování mezi češtinou a angličtinou, navíc nikoli prostou slyšitelného přízvuku."

STARÁ TKALCOVNA 2018

BIOGRAF PAMĚTI

Sobota 4. 8. 12 – 13.30 h.
promítání filmu
Skauti bez lilie

Osudy českého skautingu – to jsou české dějiny „v malém". Skauti byli nežádoucí pro nacisty i komunisty, třikrát se ocitli „mimo zákon", a vždy museli volit strategii přežití. Nebyla jednotná, oddíly a jejich členové se rozhodovali sami za sebe. Ve filmu Skauti bez lilie se v rozhovorech s pamětníky soustředíme na obnovu Junáka v roce 1968, na nucené sloučení s komunistickým pionýrem, na život v „husákovském" dvacetiletí. Co je pro skauting důležité? Nakolik bylo možné vést skautský oddíl bez symbolů, bez kroje, v soustavném utajování? Mohly být uchovány skautské myšlenky v pionýrském oddílu? To jsou některé z otázek, které jsme kladli pamětníkům.

Námět filmu: Viktor Portel a Miloš Říha – Šípek
Scénář: Adam Drda
Hudba: Matěj Kroupa
Režie: Viktor Portel

Po promítnutí filmu následuje beseda s režisérem filmu Viktorem Portelem.